

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ
СУД У БЕОГРАДУ
Гж 3835/23
29.11.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У БЕОГРАДУ, у већу састављеном од судија Снежане Живковић, председника већа, Миленије Петричевић и Маје Чогурић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Лидија Петковић, адвокат из Београда, Далматинска 75, против туженог Јавног комуналног предузећа “Градско саобраћајно предузеће Београд”, са седиштем у Београду, Кнегиње Љубице 29, ради накнаде штете, одлучујући о жалби туженог, изјављеној против пресуде Првог основног суда у Београду П 4172/19 од 7.12.2022. године, у седници већа одржаној дана 29.11.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПОТВРЂУЈЕ СЕ пресуда Првог основног суда у Београду П 4172/19 од 7.12.2022. године, у ставу другом изреке и у наведеном делу жалба туженог **ОДБИЈА**, као неоснована.

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ решење о трошковима поступка садржано у ставу четвртном изреке пресуде Првог основног суда у Београду П 4172/19 од 7.12.2022. године и **ОБАВЕЗУЈЕ** тужени Јавно комунално предузеће “Градско саобраћајно предузеће Београд” да тужиоцу АА из ..., на име трошкова парничног поступка исплати износ од 170.800,00 динара са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до исплате, у року од 15 дана од пријема преписа пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев туженог за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Побијаном пресудом, ставом првим изреке, дозвољено је преиначење тужбе учињено поднеском од 19.4.2022. године. Ставом другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев, па је обавезан тужени да тужиоцу, на име накнаде штете исплати за претрпљене физичке болове износ од 150.000,00 динара и за претрпљени страх износ

3835/23

од 100.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 7.12.2022. године, као дана пресуђења, до коначне исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев у делу којим је тражено да се обавезе тужени, да тужиоцу преко износа досуђених ставом првим изреке на име накнаде штете исплати за претрпљене физичке болове износ од још 100.000,00 динара и за претрпљени страх износ од још 150.000,00 динара, све са законском затезном каматом почев од 7.12.2022. године, као дана пресуђења, до коначне исплате. Ставом четвртим изреке обавезан је тужени да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 175.800,00 динара, са законском затезном каматом почев од дана извршности пресуде до коначне исплате. Ставом петим изреке, одбијен је захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужени да му на трошкове парничног поступка досуђене ставом четвртим изреке, исплати законску затезну камату почев од дана пресуђења до дана наступања извршности, као неоснован.

Против наведене пресуде, жалбу је благовремено изјавио тужени, из свих разлога прописаних одредбом члана 373. став 1. Закона о парничном поступку, побијајући је у ставовима другом и четвртим изреке, како произлази из жалбених навода. Жалбене разлоге је образложио и жалбени предлог изнео. Трошкове другостепеног поступка опредељено је тражио.

Испитујући правилност побијане пресуде у смислу одредбе члана 386. Закона о парничном поступку-ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 72/11, са каснијим изменама и допунама), Апелациони суд у Београду је оценио да је жалба туженог делимично основана.

У проведеном поступку нису учињене битне повреде одредаба парничног поступка предвиђене чланом 374. став 2. тачка 1, 2, 3, 5, 7. и 9. ЗПП, на које другостепени суд пази по службеној дужности, а због којих би се ожалбена пресуда морала укинути. Првостепена пресуда садржи јасне разлоге о чињеницама важним за пресуђење који нису у супротности са садржином изведених доказа, а изрека пресуде је јасна и не противречи разлозима датим у образложењу, па пресуда нема недостатака због којих се не би могла испитати. Стога се жалбом туженог неосновано указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је повређен дана 31.12.2017. године као путник у аутобусу на линији 707, који се кретао из правца Зеленог венца према Земун Пољу, на тај начин што је непосредно пре изласка из аутобуса, устао са седишта и држао се за ручку аутобуса, а у једном тренутку возач који је управљао аутобусом ГСП је нагло закочио, ручка за коју се тужилац држао је пукла, он је ударио у седиште које било иза њега и том приликом задобио повреду. Сви путници који су стајали у аутобусу пали су, али нико осим тужиоца није повређен. Возач аутобуса био је принуђен да закочи јер је у саобраћајну траку којом се аутобус кретао скренуо аутомобил који је ишао из супротног смера, у намери да се паркира на паркинг који се налазио са десне стране аутобуса, али како у томе није успео, кренуо је да се враћа у своју траку, због чега је дошло до принудног кочења. Одмах након повређивања указана му је лекарска помоћ у КБЦ Земун и констатована фрактура задњег крајка 8. ребра са

3835/23

дислокацијом и мања количина течности у десном КФ синусу. Приликом повређивања осетио је јаке болове у пределу ребара, а у међувремену су се појавили и болови у врату. Тужилац је приликом повређивања задобио тешку телесну повреду. У тренутку и непосредно након повређивања, у времену блиском повређивању, при форсираном сисању, кијању, кашљању, напору, подизању из седећег и лежећег положаја, при дуготрајном позиционирању главе у принудном положају, трпео је болове јаког интензитета у трајању од једног дана, да би под дејством указане медицинске помоћи трпео болове средњег интензитета у трајању од 3 дана, а описани болови су замењени боловима слабог интензитета који су трајали укупно 3 недеље. Код тужиоца није дошло до умањења животне активности. Приликом повређивања претрпео је примарни страх високог интензитета у трајању од 1-2 минута, а потом секундарни страх високог интензитета у трајању од пола сата, не знајући врсту и тежину повреде и с обзиром на то да се бол све више појачавао. Страх средњег интензитета трпео је у трајању од 10 дана, а слабог интензитета до краја лечења укупно 20 дана. Претрпљени страхови нису оставили трајне последице по психичко здравље тужиоца. Тужилац се преко пуномоћника обраћао туженом са захтевом за накнаду нематеријалне штете, а са истим захтевом обратио се и Компанији “Дунав осигурање”, која га је 21.6.2018. године обавестила да нема право на накнаду, јер је на основу мишљења доктора – цензора, утврђено да се код тужиоца ради о повреди која није утицала на трајно смањење опште радне способности, јер није оставила последице које би по условима осигурања повлачиле проценат трајног инвалидитета.

Све битне чињенице за одлучивање о тужбеном захтеву тужиоца првостепени суд је правилно и поуздано утврдио на основу изведених доказа које је правилно ценио у смислу одредбе члана 8. ЗПП. Наводима жалбе у којој се не износе нове чињенице нити предлажу нови докази, у смислу одредбе члана 372. став 1. ЗПП, правилност утврђеног чињеничног стања није доведена у сумњу.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања првостепени суд је, најпре, оценио као неоснован истакнути приговор недостатка пасивне легитимације туженог. Супротно жалбеним наводима, правилан је закључак првостепеног суда да постоји основ за обавезивање туженог на исплату накнаде нематеријалне штете проузроковане тужиоцу повређивањем критичном приликом, имајући у виду да се тужилац повредио у аутобусу који је у власништву ЈКП ГСП Београд, па је применом чланова 155, 173, 174, 177. и 200. став 1. Закона о облигационим односима - ЗОО, делимично усвојио тужбени захтев тужиоца.

Супротно наводима жалбе, штета коју је тужилац претрпео није настала искључивом радњом трећег лица коју возач аутобуса чији је ималац тужени није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити, у смислу одредбе члана 177. ЗОО, а што би имало за последицу ослобађање туженог од одговорности. Опасна ствар, према ЗОО представља покретну или непокретну ствар, чији положај, употреба, особине или само постојање представљају повећану опасност за околину, а опасна делатност је употреба, односно начин употребе и функционисања опасних ствари. У конкретном случају аутобус сам по себи јесте опасна ствар, с обзиром на то да представља повећану опасност за околину, јер по својој техничкој природи и

карактеристикама несумњиво може угрозити живот и здравље људи, а лице које управља аутобусом је дужно да поступа са повећаном пажњом према правилима струке и обичаја – пажња доброг стручњака. У супротном, сматра се да је он одговоран за штету која настане од опасне ствари, односно делатности, сагласно одредбама чл. 173. и 174. ЗОО. Ове објективне одговорности за штету тужени се могао ослободити само да је доказао да штета потиче од неког узрока који се налазио ван ствари, а чије се дејство није могло предвидети, ни избећи ни отклонити или да је штета настала искључивом радњом оштећеника (тужиоца) или трећег лица, коју он није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити. Међутим, у конкретном случају, радња другог учесника у саобраћају (возача аутомобила који је прешао у саобраћајну траку супротног смера којом се кретао аутобус, услед чега је дошло до наглог кочења и повређивања тужиоца) не може се сматрати радњом коју возач аутобуса ЈКП ГСП Београд није могао предвидети и чије последице није могао избећи или отклонити, па је правилан закључак првостепеног суда да штета у конкретном случају није проузрокована радњом трећег лица, те се не доводи у сумњу закључак о постојању одговорности туженог као власника возила.

Приликом одлучивања о законитости и правилности првостепене пресуде, другостепени суд је ценио и остале жалбене наводе, али их није посебно образлагао сагласно одредби члана 396. став 1. ЗПП, с обзиром да не могу довести до другачије одлуке у овој правној ствари.

Имајући у виду наведено, Апелациони суд у Београду је применом одредбе члана 390. ЗПП потврдио првостепену пресуду у ставу другом изреке и у наведеном делу одбио као неосновану жалбу туженог.

Међутим, основано се жалбом указује да је првостепени суд приликом одлучивања о трошковима поступка, погрешно применио материјално право, на чију правилну примену другостепени суд пази и по службеној дужности. Наиме, иако је првостепени суд правилно оценио да тужиоцу, с обзиром на исход спора и постигнути успех странака, припада право на накнаду трошкова поступка, те правилно одмерио трошкове поступка које је тужилац имао на име заступања пуномоћника адвоката, тужилац је у спору делимично успео, због чега му трошкови поступка припадају сразмерно успеху у спору. С тим у вези, тужиоцу припада трошак на име судске таксе на пресуду у износу од 14.800,00 динара, имајући у виду вредност усвојеног дела тужбеног захтева у износу од 250.000,00 динара, а не према вредности предмета спора, како је то погрешно закључио првостепени суд. Сходно наведеном, одлука о трошковима поступка садржана у ставу четвртом изреке је преиначена, применом члана 401. тачка 3. ЗПП, као у ставу другом изреке ове пресуде и тужени је обавезан да тужиоцу исплати на име трошкова поступка укупан износ од 170.800,00 динара, од чега по 9.000,00 динара за састав тужбе, три образложена поднеска и захтева за накнаду штете, 18.000,00 динара на име састава приговора на одлуку по захтеву за накнаду штете, по 10.500,00 динара на име заступања на шест одржаних рочишта, на име трошкова вештачења 30.000,00 динара, као и 14.800,00 динара за судску таксу на одлуку, све обрачунато применом Таксене тарифе и Тарифе о наградама и накнадама трошкова за рад адвоката и на основу одредаба чл. 150, 153. и 154. ЗПП. На досуђени

3835/23

износ трошкова поступка, тужиоцу је сагласно одредби члана 277. ЗОО досуђена и камата од дана наступања услова за извршење до исплате.

Како је тужени у поступку по изјављеној жалби успео само у незнатном делу и то у делу који се односи на трошкове поступка који представљају споредно потраживање, не припада му накнада трошкова другостепеног поступка, па је другостепени суд одлучио као у ставу трећем изреке ове пресуде, применом одредбе чл. 153. и 165. ЗПП.

**Председник већа – судија
Снежана Живковић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Јасмина Ђокић